Р Е Ш Е Н И Е
№ 41138

гр. София, 22.10.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **XXVI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,** в публично заседание на 02.10.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Наталия Ангелова
ЧЛЕНОВЕ: Ванина Колева
Мариета Райкова

при участието на секретаря Йоана Владимирова и при участието на прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **1902** по описа за **2026** година докладвано от съдия Ванина Колева, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) във връзка с чл. 208 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по касационна жалба С. Р. А., чрез упълномощен адвокат, против Решение № 4620 от 20.12.2025 г., по н.а.х.д. № 10748/2025 г. по описа на Софийски районен съд (СРС) , Наказателно отделение (НО), 11-ти състав, с което е потвърдено Наказателно постановление (НП) № 22-4332-011713/27.06.2022 г., издадено от началник на сектор при „Пътна полиция” - СДВР, с което, на основание чл. 183, ал. 4, т. 10 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП) му е наложена глоба в размер на 50 лева, за нарушение на чл. 137б, ал. 1 ЗДвП. С решението е оставена без разглеждане жалбата, в частта, касаеща отнемането на 6 контролни точки, на основание Наредба № Із-2539 от 17.12.2012 г. на МВР.

В касационната жалба се излагат доводи за неправилност на въззивното решение. Твърди се, че същото е постановено при липса на мотиви, доколкото наведените в жалбата възражения не са обсъдени, като формираната воля на решаващия съд е неясна до степен нарушаваща правото на защита на наказаното лице. Сочи, че СРС е извършил недопустимо допълване на волеизявлението на наказващия орган, доколкото в АУАН и НП липсва посочване на разпоредбата на чл. 137в от ЗДвП. Твърди, че посочената за нарушена разпоредба на чл. 137б, ал. 1 от ЗДвП не вменява конкретно задължение, неизпълнението на което да ангажира административнонаказателната отговорност на лицето. Отделно от това сочи, че едва в съдебното заседания от показанията на

разпитания свидетел станало ясно, че се касае за малко дете. Счита, че конкретизирането на обвинението, чрез въвеждане на съставомерни факти и обстоятелства едва в съдебна фаза е абсолютно процесуално нарушение. Изтъква, че липсват каквито и да е данни за теглото на превозването лице. Моли съда да постанови съдебен акт, с който да отмени като неправилно въззивното решение и да отмени наказателното постановление. Алтернативно, заявява искане за отмяна на решението и връщане на делото за ново разглеждане от друг състав. Претендира присъждане на сторените разноски.
Ответникът по касационната жалба в писмени бележки оспорва касационната жалба и моли решението на СРС да бъде оставено в сила. Претендира юрисконсултско възнаграждение.
Софийска градска прокуратура дава заключение за основателност на касационната жалба.
Административният съд С.-град, като се запозна с обжалваното решение и обсъди доводите, посочени в жалбата, намира следното:
Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 от АПК, от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е допустима.
Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.
От фактическа страна съдът е установил, че на 12.06.2022 г., около 10:59 ч. в [населено място], по [улица], с посока на движение от [улица]към [улица]касаторът С. А. управлявал лек автомобил с марка „С. ЦЗ“, с рег. [рег.номер на МПС] . А. бил спрян за проверка от полицейски екип на ОПП-СДВР, в хода на която се установило, че транспортира пътник (дете) от група 0+ без система за обезопасяване на дете. При разпит в съдебно заседание, свидетелят С., полицейски служител – свидетел при съставяне на АУАН, заявява, че детето е било на видима възраст по-малко от три години. На водачът на превозното средство е съставен акт за установяване на административно нарушение (АУАН), в който е прието, че е нарушил разпоредбата на чл. 137б, ал. 1 от ЗДвП. А. е подписал разписката за получаване на препис от акта без възражения. В срока по чл. 44, ал. 1 от ЗАНН нарушителят не се е възползвал от правото да ангажира писмено възражение.
Въз основа на АУАН административнонаказващият орган на 27.06.2022г. е издал оспореното НП, с което административнонаказателната отговорност на С. А. е ангажирана, на основание чл. 183, ал. 4, т. 10 от ЗДвП, за нарушение на чл. 137б, ал. 1 от ЗДвП.
За да потвърди НП районният съд е приел, че е налице редовна процедура по изготвяне и връчване на АУАН и съответно на НП. Във връзка с възражението за допуснато съществено процесуално нарушение съдът е изложил мотиви, че санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 10 ЗДвП препраща към изпълнението на всички и всякакви задължения по Глава II, Раздел XXV, а не – само към тези по чл. 137в ЗДвП. В конкретния случай, доколкото обвинението съставлява неразривно единство от словесно описание и цифрова квалификация, като посочването на категория на следващата се обезопасителна система, отнесена към пълното отсъствие на такава (възражението би имало своите сериозни основания, в хипотеза на санкциониране за използвана неправилна категория), не позволяват да бъде прието наличието на отменително процесуално основание. Въз основа на установената фактическа обстановка, като е взел предвид свидетелските показания на свидетеля С. и след като е отчел наведените доводи в жалбата срещу НП, СРС е приел, че вътрешно непротиворечива и еднопосочна доказателствена съвкупност безспорно установява съставомерността на описаното в НП нарушение, доколкото водачът е превозвал дете на видима възраст около 3 години, без да е използвана специална седалка за деца. Според съда, правилно е приложена и санкционната разпоредба на чл.183, ал.4, т.10 от ЗДвП, която определя глоба във фиксиран размер, като в случая нарушението не представлява маловажен случай, по смисъла на чл. 28 ЗАНН.
Жалбата, в частта, касаеща отнетите контролни точки, е приета от решаващият съд за

недопустима, доколкото административните наказания са изброени в разпоредбата на чл. 13 ЗАНН, като отнемането на контролни точки не е сред тях. Съдът е посочил също така, че отнемането им няма санкционен характер, по смисъла на ЗАНН, а има характер на административна мярка, не – на наказание. В допълнение, чл. 2, ал. 1 ЗАНН регламентира, че наказанията се определят само със закон или указ, а точковата система, съгласно чл. 157, ал. 3 ЗДП, се регламентира с наредба.
Така постановеното решение е валидно, допустимо и правилно.
Настоящият съдебен състав споделя изцяло изводите на Софийския районен съд. Както актът за установяване на административно нарушение, така и наказателното постановление са издадени от компетентни органи, в предвидената от закона писмена форма, съдържащи необходимите реквизити по чл. 42 и чл. 57 ЗАНН, при спазване на установения ред и в сроковете, предвидени в разпоредбата на чл. 34, ал. 1 и ал. 3 ЗАНН. Фактическите констатации, описани в тях, не се опровергават от събраните по делото гласни и писмени доказателства. В тази връзка СРС правилно е възприел и изтълкувал гласните доказателства в светлината на останалите събрани по делото писмени доказателства.
Според разпоредбата на чл. 183, ал. 4, т. 10 от ЗДвП, наказва се с глоба в размер на 50 лева водач, който превозва деца в нарушение на глава втора, раздел XXV. Съгласно посочената в съставения АУАН и в издаденото НП като нарушена норма на чл. 137б, ал. 1 от ЗДвП, системите за обезопасяване на деца в зависимост от теглото на децата, за които са предназначени, се класифицират в пет групи, според теглото на детето, като съгласно т. 2 за децата с тегло под 13 кг. са предназначени обезопасителни системи от група 0+. В следващата алинея от цитираната разпоредба системите се подразделят в два класа – пълен или непълен.
От събраните по делото доказателства безспорно се установява, че на посочените в АУАН и в НП място, дата и час касационният жалбоподател е превозвал на задната седалка от управляваното от него моторно превозно средство дете на възраст около 3 години, за което не са използвани обезопасителни системи (детско столче) от визираните в чл. 137б от ЗДвП, конкретно от група 0+ за деца с тегло под 13 кг. Тези обстоятелство се потвърждават от разпитания свидетел и се подкрепят от приета по въззивното делото комплексна СППЕ в частта на заключението, съдържащо констатация, че А. описва извършеното от него деяние подробно, като не омаловажава случилото се, с подчертани нагласи за поемане на лична отговорност за действията си. Възраженията на касатора за определянето на групата обезопасителни системи субективно „на око“ от актосъставителя са неоснователни и не следва да се възприемат. Класифицирането на детето в група 0+ (за деца с тегло под 13 кг) логично е извършено от актосъставителя въз основа на данните за теглото, съобщени от самия нарушител при извършване на проверката, и същите само са визуално потвърдени от служителя. Районният съд правилно е кредитирал с доверие и показанията на свидетеля С. (полицейски служител присъствал при съставянето на АУАН), чиято достоверност не се оспорва от жалбоподателя. Правилността на извършеното от актосъставителя причисляване към група 0+ на превозваното малолетно дете се извежда и от обстоятелството, че съставеният АУАН е подписан от касатора възражения. В съдебното производство оспорващият нито е ангажирал доказателства, нито е навел доводи за различни фактически обстоятелства, които да разколебаят приетите от административнонаказващия орган фактически положения. Поради изложеното, по несъмнен начин се установява, че на процесните дата, час и място касаторът е извършил описаните в акта и в НП действия - транспортира пътник (малолетно дете) на видима възраст под три години, без изискуемата обезопасителна система от група 0+, което изпълнява състава на нарушение по чл. 137б, ал. 1, т. 2 от ЗДвП, което според разпоредбата на чл. 183, ал. 4, т.10 от ЗДвП подлежи на санкция – глоба от 50 лева.

Доколкото и нарушителят осъществява своята защита срещу фактите, а не срещу квалификацията на твърдяното нарушение, при безспорно установена фактическа обстановка, районният съд правилно е посочил, че по-прецизна би била правна квалификация на деянието, съдържаща освен инкриминираната норма и привръзката й към разпоредбата на чл.137в, ал. 2 ЗДвП, но липсата й не представлява съществено процесуално нарушение, тъй като не ограничава правото на защита на нарушителя. Касационната инстанция обръща внимание, че санкционната разпоредба на чл. 183, ал. 4, т. 10 ЗДвП препраща към изпълнението на всички и всякакви задължения по Глава II, Раздел XXV, вкл. чл. 137б, а не – само към тези по чл. 137в ЗДвП. В случая, както в АУАН, така и в НП нарушението е достатъчно точно и ясно индивидуализирано като време и място на извършване. Установен е извършителят на нарушението. Обстоятелствата, при които е извършено нарушението, са описани в достатъчна степен за безспорно установяване на фактическата обстановка, като реално липсват противоречия в позициите на страните по отношение превозването на дете на задната седалка на моторното превозно средство без изискуемата обезопасителна система от група 0+. Така също, събраните по делото доказателства не видят до извод за наличие на маловажен случай, по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Константната съдебна практика на съдилищата по въпроси за преценка за определянето на един случай като маловажен, включва изследване и преценка на мотивите и подбудите на нарушителя, начина, по който е осъществено деянието, както и всички други особени обстоятелства. Настоящият състав счита, че регулираните от чл. 137б, ал. 1 от ЗДвП обществени отношения се отличават с особена обществена важност, доколкото касаят безопасността на малки деца, превозвани във включено в движението моторно превозно средство. Настоящата инстанция не установява наличието на смекчаващи обстоятелства, от които да е възможно да се изведе извод за понижена обществена опасност на допуснатото нарушение, поради което нарушението не е маловажно с оглед степента на обществена опасност.

По изложените съображения, съдът намира, че при постановяване на обжалваното решение не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила или на материалния закон, поради което същото следва да бъде оставено в сила.

При този изход на спора и своевременно заявеното искане в полза на Столична дирекция на вътрешните работи следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, на основание чл. 63д, ал. 1 вр. ал. 3 и ал. 5 от ЗАНН вр. чл. 37 от Закона за правната помощ вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в размер на 67 (шестдесет и седем) евро с равностойност 131,04 лева.

Воден от гореизложеното и на основание чл. 63в от ЗАНН във връзка с чл. 221, ал. 2 от АПК, Административен съд София - град, XXVI касационен състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 20.12.2025 г., постановено по н.а.х.д. № 10748/2025г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 11-ти състав.

ОСЪЖДА С. Р. А. с ЕГН [ЕГН] от [населено място], да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи юрисконсултско възнаграждение в размер на 67 (шестдесет и седем) евро.

Решението е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:
ЧЛЕНОВЕ: